

Господи! — помисли. И посегна да се увери. Старецът откри безжизнените си очи.

— Ти ли си отче?

Думите, спокойни и провлечени, излизаха сякаш из незнайни подземни дълбини. Свещеникът подзе, както му е реда, блага реч, за да му открие присъствието си. Дядо Панайот не е, наистина, дете, но се пак. . .

Старецът примижа, като да си припомни нещо забравено, отвори пак очите си и устреми мътен взор въ прашните греди на покрива.

— Няма да умра още . . . не ми се ще, отче — подзе той тихо — тъй тихо, че свещеника се приведе цял, за да може да го чува. — А се наситих на живот . . . деведесетте надхвърлих . . . сполай на Господа . . . всекиму по толкоз да дава . . . Тежка ще бъде смъртта ми . . . защото . . . нали *там* ще отида . . . при Нено . . . Ще ме посрещне той и ще ме пита: татко . . . какво стори съ него, съ Панча? . . . Каж ми отче, научи ме, как да го срещна, как да го погледна, какво да го излъжа . . . как да му кажа . . . че е . . . без гроб . . . и няма кой въ събота да го споходи, сълза да порони, све щца да запали, тамянец да прикади . . . няма . . . няма . . . няма . . .

— От Бога е, дядо . . . всичко е от Бога . . .

Старецът като че се стресна от странен сън. Очите му се разшириха и заиграха въ хлътналите кухи орбити

— От хора е то. . . от лоши хора. . . от турци е . . . Живота ми почерниха и — не им стигаше това — отровиха ми и смърта . . . Отиде Нено млад и зелен. . . така му било писано. Бог да го прости. . . И останах сам съ старите си кокали и съ една по чернена млада вдовица къща да въртя и унук да